

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 9, Księga Jakuba

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 9, Ankieta dotycząca książki, James.

Jesteśmy gotowi przejść do przeglądu Księgi Jakuba. Teraz przeprowadziliśmy ankietę dotyczącą Jude. Chciałem użyć Jude jako przykładowej ankiety, ponieważ Jude jest trochę bardziej, może trochę łatwiejsza w obsłudze, trochę bardziej pomocna, jeśli chodzi o słuzenie jako przykład dla metody ankiety dotyczącej książek.

James jest nieco bardziej zaangażowany, ale myślę, że po przepracowaniu Judy jesteśmy gotowi zająć się Księgą Jakuba. Pozwólcie, że powiem tym z was, którzy teraz oglądacie, że możecie zrobić pauzę i faktycznie przeczytać Jamesa, zrobić z Jamesem to samo, co sugerowaliśmy zrobić z Jude. To znaczy, przeczytaj książkę i spróbuj swoich sił w dokonywaniu obserwacji i ruchów w formie ankiety u Jamesa, a następnie wróć i porównaj to, co znalazłeś, z tym, co prezentuję.

Kiedy jednak przedstawiam różne książki, w tym przypadku Jamesa, nie chcę w żaden sposób sprawiać wrażenia, że to, co przedstawiam, jest właściwą odpowiedzią i o ile można zobaczyć, na przykład, strukturę książki inaczej niż ja, że się mylicz. Tak naprawdę chodzi o to, żebym przedstawił je w sposób przejrzysty i metodyczny. Innymi słowy, próbuje to zilustrować zasady metody, o których mówiliśmy.

Ale tak czy inaczej, kiedy prezentuję, przedstawiam w sposób przejrzysty i metodyczny, co znalazłem i dlaczego. Zatem, jak mówię, nie chodzi o to, czy mam właściwą odpowiedź, i mylicz się, jeśli się z nią nie zgadzasz. Wcale tak nie jest.

Ale jeśli chodzi o materiały ogólne, znowu mamy tutaj list i jest całkiem jasne, że chociaż mamy pewne odniesienia do ludzi, zwłaszcza oczywiście Abrahama i Rachab, ale także Hioba i Eliasza, to naprawdę tu nie chodzi o tych ludzi. Nie jest to biografia w sensie ogólnych materiałów, jeśli chodzi o treść książki, ale raczej treść książki skupia się dość wyraźnie na ideach, a zwłaszcza, oczywiście, na pojęciu mądrości i tym podobnych. Zatem ogólne materiały oceniamy jako ideologiczne.

Oto moje propozycje tytułów i możliwe tytuły rozdziałów. A następnie, jeśli chodzi o strukturę książki, identyfikację głównych jednostek i podjednostek książki, podział oraz pod względem głównych relacji strukturalnych występujących w książce jako całości, James stanowi pewne wyzwanie pod względem awarii. W rzeczywistości wśród uczonych nie ma zgody co do liniowej struktury Księgi Jakuba.

Ale jeszcze raz wskażę, gdzie to widzę i dlaczego. Mógłbym jednak powiedzieć, że jest to całkiem jasne i dobrze jest zacząć od oczywistych obserwacji, że 1:1 jest listowym pozdrowieniem lub pozdrowieniem. Nie jest jasne, czy w ogóle mamy tu epistolarne zakończenie, a jeśli tak, to gdzie się zaczyna, ale przynajmniej wstęp jest całkiem jasny.

I tak mamy powitanie, jak sugeruję, w 1:1. W wersetach 5:19 do 20 mamy wprowadzić końcową radę, chociaż, jak zobaczymy, kiedy dojdziemy do interpretacji rozdziału 5, wersety od 5:19 do 20 naprawdę można postrzegać jako dość znacząco powiązane z rozdziałami od 5:12 do 18. Zatem nie jest to całkowicie jasne, że masz tam znaczącą przerwę, ale sugerujemy, że jest to możliwe. Jeśli chodzi o treść listu, sądzę, że główne pęknięcie nastąpi pomiędzy 1,27 a 2,1. W fragmentach od 1.2 do 1.27 mamy to, do czego moglibyśmy się odnieść, a niektórzy nazywali je uwerturą do Księgi Jakuba.

Opisuję to jako deklaracje i instrukcje dotyczące triumfu życia chrześcijańskiego nad próbami i pokusami oraz nad możliwością zwiedzenia poprzez bliźniacze zasoby mądrości i Słowa. Jak wspominałem tutaj na dole, mówiąc o 1:2 do 2:7, James, wydaje mi się, że tutaj, w Rozdziale 1, wprowadza praktycznie wszystkie główne zagadnienia księgi w sposób dość ogólny i robi to w kontekście triumf życia chrześcijańskiego nad próbami i pokusami oraz nad możliwością zwiedzenia dzięki bliźniaczym zasobom mądrości i Słowa. Wspominałem tutaj, że Jakub wprowadza osiem kwestii w dość ogólny sposób w wersetach 1:2 do 27, które następnie rozwija i rozwija w każdym przypadku w pozostałej części książki, co nazywam argumentami i nawoływaniami dotyczącymi wyzwań w życiu chrześcijańskim.

Mądrość jest przedstawiona ogólnie w rozdziale 1, wersetach od 5 do 8, a następnie rozwinięta szczególnie w 3:13 do 18. Cała ta sprawa z bogatymi jest przedstawiona ogólnie w 1:9 do 11, a następnie jest rozwinięta w wersetach od 2.1 do 13 i od 5:1 do 6. Właściwie tak, powiemy to. Właściwie moglibyśmy zawrzeć tam wersety od 4:13 do 5:6, ale z powodów, które staną się jasne później, tak naprawdę nie sądzę, że koniec rozdziału 4 należy konkretnie do bogatych, ale raczej ma do czynienia z uczniami lub chrześcijanami, którzy mają środki, ale nie chce nazywać ich bogatymi.

Mówi o darach Bożych w sposób ogólny, wprowadza to ogólnie w 1,16 do 18, a następnie rozwija, że można powiedzieć, uszczegóławiając ten opis, omówienie w 4:1 do 10 i 5:13 do 18. wprowadza w sposób ogólny pojęcie wiary czynnej w 1:19 do 25, a następnie rozwija je w 2:1 do 26. W 1:26 wprowadza ogólnie kwestię języka, a następnie rozwija ją w bardziej przystępny sposób, który całkiem wyraźnie rozwija to, co powiedział w 1:26, 3:1 do 4:12. W sposób ogólny wprowadza troskę społeczną, to znaczy troskę o biednych i potrzebujących w 1:27, a następnie rozwija ją w 2:1 do 26.

W sposób ogólny wprowadza kwestię cierpienia w rozdziale 1, wersetach od 2 do 4. Podnosi to ponownie w wersecie 12, a następnie rozwija w wersetach 5:1 do 18 i ogólnie wprowadza pojęcie modlitwy w wersecie 1.5 do 8, a następnie rozwija to w 4.1 do 3 i 5:13 do 18. Nawiasem mówiąc, może się zdarzyć, jak zobaczymy później, że język rozwinął się nie tylko w 3:1 do 4:12, ale być może także w 5:12 do 18, a może nawet do 20. Dlatego też mówię, że rozdział 1 jest, jak sądzę, bardziej ogólny.

To rodzaj uwertury używającej języka, który tak naprawdę zapożyczamy z muzyki, szczególnie z symfonii, gdzie uwertura często polega, no wiesz, na łączeniu, splataniu, w skrócie, w skrócie, melodii, które będą rozwijane bardziej całkowicie później w kompozycji muzycznej. I wygląda na to, że o coś takiego tu chodzi. Zatem wprowadza tutaj wszystkie te kwestie z myślą, że rozwiniemy je w dalszej części listu.

Cóż, jeśli tak jest, to w 2:1 do 5:18 mielibyśmy trzy podjednostki. W rozdziale 2 mamy argumenty i napomnienia dotyczące traktowania ubogich, które następnie łączy i opiera na teologicznej dyskusji na temat wiary i uczynków. Nacisk kładziony jest tutaj na poddanie się ubogim i wynikające z niego odrzucenie stronniczości i bierności.

Następnie w 3,1 do 4,12 znajdują się argumenty i wezwania dotyczące walki z walczącymi namiętnościami, która polega na prawdziwym poddaniu się braterstwu i odrzuceniu tego, co szkodzi innym we wspólnocie, odrzuceniu nieczystej mowy, i gorzką zazdrość. Następnie w wersetach od 4:13 do 5:18 argumenty i napomnienia dotyczące cierpliwego poddania się suwerennej woli i działaniu Boga. Wiąże się to oczywiście z poddaniem się działaniu Boga i jego następstwem, odrzuceniem samowystarczalności i samorządności.

Tak przynajmniej można rozumieć kompozycję i przebieg argumentacji Jakuba. Cóż, jeśli chodzi o główne powiązania strukturalne, wspomniałem już, że mamy oświadczenie przygotowawcze, oświadczenie uzupełniające w skali 1:1. To właściwie jest dość krótkie, chociaż nie jest po prostu szkieletowe. Oznacza to, że zawiera pewne elementy, które nie zawsze można znaleźć w tych pozdrowieniach, a które są istotne dla tła książki.

Pisarz identyfikuje się personalnie jako Jakub i opisuje swój status sługi, *doulos*, czyli niewolnika Boga i Pana Jezusa Chrystusa. To, co mówi w odniesieniu do adresatów, jest bardzo interesujące i należy uznać je za istotne dla prawdziwego zrozumienia listu. Identyfikuje czytelników jako 12 plemion i ich położenie lub status rozproszenia, 12 plemion rozproszenia i, oczywiście, właściwy list.

Nie będę tracił czasu na czytanie tutaj tych różnych pytań, ale widzisz, że zadają pytania, które są dość konkretnie skierowane do 1:1 jako tła lub oświadczenia przygotowawczego i próby zbadania interpretacyjnego znaczenia tych elementów w tle oświadczenia, zwłaszcza, mógłbym powiedzieć, całą tę sprawę 12 plemion w rozproszeniu. Nieco później, zanim przejdziemy do właściwej interpretacji Listu

Jakuba, chcę powiedzieć o tym, co to może oznaczać, jaki rodzaj określenia może oznaczać i jakie jest jego znaczenie. Następnie, jeśli chodzi o drugą relację, zasugerowałem już, że prawdopodobnie fragmenty od 1.2 do 27 zawierają ogólne deklaracje i instrukcje dotyczące moralnego triumfu życia chrześcijańskiego nad próbami i pokusami oraz nad możliwymi oszustwami opartymi na mądrości z jednej strony i słowo z drugiej.

A przyjrzymy się temu dokładniej i bardziej szczegółowo, gdy przeanalizujemy badanie segmentu i jego interpretację. Ale wy macie instrumentalną rolę mądrości przedstawioną tutaj w rozdziałach od 1.5 do 8. Jeśli któremuś z was brakuje mądrości, niech prosi Boga, który daje wszystkim ludziom hojnie i bez wypominania, a będzie mu dana. Niech jednak prosi z wiarą i bez wątpienia, bo kto wątpi, jest jak fala morska niesiona i miotana przez wiatr.

Taka osoba nie powinna bowiem sądzić, że człowiek o rozdwojonym umyśle, niestabilny na wszystkich swoich drogach, otrzyma cokolwiek od Pana. A następnie instrumentalną rolę słowa w umożliwieniu, jak mówię, wypełnienia tych wskazówek dotyczących moralnego triumfu życia chrześcijańskiego nad próbami i pokusami oraz nad możliwym oszustwem naprawdę można znaleźć w wersetach od 1:23 do 25. Bądźcie jednak wykonawcami słowa, a nie słuchacze, którzy tylko siebie oszukują.

Bo jeśli ktoś jest słuchaczem słowa, a nie wykonawcą, podobny jest do człowieka, który przygląda się w lustrze swemu naturalnemu obliczu. Bo przygląda się sobie, odchodzi i od razu zapomina, jaki był. Kto jednak wpatruje się w doskonałe Prawo, Prawo wolności, i wytrwa, nie będąc słuchaczem, który zapomina, ale wykonawcą, który działa, ten będzie błogosławiony w swoim działaniu.

Tak więc zarówno mądrość, jak i słowo są tak naprawdę przedstawione jako zasoby, które doprowadzą do urzeczywistnienia takiego życia, do którego w przeciwnym razie nawołuje w rozdziale pierwszym. To przynajmniej jeden ze sposobów, jak mówię, zrozumienia tej relacji. I oczywiście w wersetach od 2:1 do 5:20 mielibyśmy konkretne argumenty i napomnienia dotyczące właściwego chrześcijańskiego zachowania, obejmującego traktowanie biednych, walkę z walczącymi namiętnościami, cierpliwość, poddanie się suwerennej woli i działanie Boże .

Ale tak naprawdę wprowadza te elementy, które ogólnie wprowadza w rozdziale pierwszym i rozwija je, jak już próbowałem pokazać, w 2:1 do 5:20 . Na marginesie wspomnę tu o czymś. Powiniennem o tym wspomnieć. To miejsce jest równie dobre, jak każde inne, o którym warto wspomnieć.

Moje własne nastawienie, jeśli chodzi o ankietę dotyczącą książki, jest takie, że zacznę od zrobienia tego, co próbowałem tutaj zrobić, a mianowicie pracy bezpośrednio z tekstem, zrobienia tego, co w naszej mocy w zakresie analizy strukturalnej, najlepiej jak potrafimy, z bezpośrednim studiowaniem tekstu i, no wiesz,

całej reszty, łącznie z identyfikowaniem danych o wyższym znaczeniu krytycznym i tym podobnymi na podstawie bezpośredniego studiowania tekstu, trzymanie się samego tekstu i nie sięganie do źródeł wtórnych podczas przeprowadzania ankiety. Ale moje uprzedzenia natychmiast znikają z ankiety, o ile masz dostęp do zasobów. Wiem, że niektórzy z was mogą nie mieć dostępu do tego rodzaju zasobów, ale jeśli macie dostęp do zasobów, natychmiast przeczytajcie jedną, dwie lub trzy dyskusje na temat wprowadzenia do książki.

Powiem więcej na ten temat nieco później, jeśli chodzi o zasoby, z których można skorzystać, ale domyślnym źródłem tego rodzaju treści są wstępy do Nowego Testamentu, których celem i skupieniem jest omówienie zagadnień ogólnych, a nawet strukturę różnych ksiąg biblijnych. I jest to w istocie sposób na nawiązanie rozmowy ze naukowcami, rozmowy pomiędzy tym, co sam znalazłeś podczas bezpośredniego studiowania tekstu w ankiecie, a tym, co mówią na ten temat. Jedną z rzeczy, które odkryjesz, jeśli zrobisz to w przypadku Jakuba, jest to, że co najmniej kilku uczonych wskazuje, że była to raczej cecha charakterystyczna epistolografii, pisania listów w świecie grecko-rzymskim i żydowskim. także na świecie, aby w pierwszym wieku zacząć od przedstawienia głównych tematów księgi w sposób ogólny na początku, a następnie rozwinąć te tematy w dalszej części księgi.

I tak na przykład Luke Timothy Johnson, który przeprowadził bardzo pomocną dyskusję na temat struktury Jakuba, mówi, że jest to coś, czego oczekiwaliby czytelnicy pierwszego wieku. I dlatego, mimo że współczesnemu człowiekowi takie rzeczy mogą nie wydawać się tak oczywiste, byłoby to o wiele bardziej oczywiste dla ludzi z I wieku, którzy mieli wówczas tego rodzaju oczekiwania co do czytania, tego rodzaju strukturalne oczekiwania w odniesieniu do listów. W rzeczywistości nie oznacza to, że każdy list jest wyraźnie prawdą, że nie każdy list Nowego Testamentu jest skonstruowany w ten sposób, ale często taka była struktura listów, więc ludzie byli w pewnym sensie, można powiedzieć, nastawieni na postrzeganie tego rodzaju rzeczy i rozpoznanie jej, nawet jeśli w naszych oczach może to nie być tak oczywiste na pozór.

Cóż, mamy tu kolejną cechę strukturalną i raz jeszcze stawiam pytania w związku z tym wszystkim, wszystkimi tymi rzeczami, ale kolejną zależnością strukturalną, którą równie dobrze moglibyśmy mieć, jest powtarzanie się związku przyczynowego i uzasadnienia, i jest to specyficzny rodzaj nawrotu przyczynowości i uzasadnienia, z którym często mamy do czynienia w materiale epistolarnym, czy nawet szerzej, w materiale dyskursywnym. Polega na ciągłym poruszaniu się tam i z powrotem między imperatywem a indyktywem i nazywamy to hortatorią. Przepraszam za literówkę; Nie złapałem wzoru hortacyjnego. Hortatory pochodzi oczywiście od słowa napomnienie, co oznacza nakaz i odnosi się właśnie do tego rodzaju rzeczy.

Wielokrotnie deklaracje teologiczne powodują, to znaczy prowadzą do napomnień, i czasami ruch następuje od przyczyny, deklaracja teologiczna do skutku,

napomnienie, a innym razem jest to ruch od skutku, napomnienie do przyczyny. W rzeczywistości ten wzór hortacyjny przypomina raczej łańcuch, więc dość często to, co masz u Jamesa, będziesz miał wskazówkę, jest to forma lub sposób stwierdzenie deklaratywne, czyli wskazujące, byłoby przyczyną teologiczną, która następnie prowadzi przez przyczynę do nakazu imperatywnego. Tak więc można by powiedzieć, że wymaganie stylu życia, a imperatyw ten sam w sobie jest nie tylko skutkiem poprzedzającego wskaźnika, ale jest uzasadniony przez kolejny wskaźnik, ponownie, przyczynę teologiczną, która następnie powoduje następny imperatyw, żądanie stylu życia, i dalej i tak dalej, aby ten sam indyktor uzasadniał poprzedni imperatyw i był przyczyną kolejnego imperatywu.

Warto to zauważyć, ponieważ tak naprawdę ma to związek z, cóż, po pierwsze, relacją między myśleniem lub orientacją, przekonaniem teologicznym a życiem, ekspresją i przełożeniem na życie; ma to jednak naprawdę związek ze strukturą życia chrześcijańskiego. Zatem, jak mówię, tego rodzaju rzeczy mogą być bardzo istotne, jeśli chodzi o zrozumienie przestania, a nawet teologii i koncepcji życia chrześcijańskiego, które mamy w tej książce. Ponownie postawiłbym pytania, ostateczne, racjonalne i implikacyjne pytania w odniesieniu do tej cechy strukturalnej, i znowu nie będę poświęcał czasu w naszym filmie na przeczytanie wszystkich tych konkretnych pytań.

Poza tym mamy, jak sądzę, powracający kontrast pomiędzy właściwym chrześcijańskim zachowaniem, które James nazywa, jak sądzę, zasadniczo przyjaźnią z Bogiem, a wyrażenie to pojawia się w tej książce dwukrotnie. Znalazłeś to. Przede wszystkim w 2,23 Abraham uwierzył Bogu, cytując Rdz 15, Abraham uwierzył Bogu i poczytano mu to za sprawiedliwość. A potem Jakub idzie dalej i komentuje, i zostaje nazwany przyjacielem Boga.

I znowu, w rozdziale 4, wersecie 4, czy nie wiecie, że przyjaźń ze światem jest wrogością wobec Boga? Dlatego kto chce być przyjacielem świata, staje się wrogiem Boga. Zatem to chrześcijańskie, właściwe chrześcijańskie zachowanie jest naprawdę zorientowane na ostateczną rzeczywistość z Listu Jakuba, czyli na Boga, przyjaźń z Bogiem, podczas gdy niewłaściwe zachowanie, stawianie tam moich chrześcijańskich cudzysłowów, ale niewłaściwe zachowanie, opisuje w kategoriach przyjaźń ze światem. Ten kontrast jest oczywiście obecny wszędzie i wielokrotnie, zarówno w napomnieniach, jak i w argumentach teologicznych.

Wykracza poza rozróżnienie między indykatywnym a rozkazującym i widać tutaj, jak dominuje w liście. Często zwracano uwagę, i oczywiście jest to całkiem oczywiste, że Jakub ma wiele wspólnego z tradycją mądrości Starego Testamentu i okresu międzytestamentowego i była to jedna z cech charakterystycznych nauczania mądrości w Starym Testamencie a w judaizmie pojęcie zasadniczo dwóch dróg. Pomysł jest taki, że zachowanie i myślenie nie są fragmentaryczne, że zasadniczo istnieją dwie drogi i albo idziesz jedną ścieżką w jedną stronę, albo idziesz w drugą

stronę, a każda z nich wiąże się z kompleks myślenia i zachowania, tak że sposoby są ze sobą przeciwstawne.

Poza tym, jak mówię, to jest to, co masz, co wydaje się mieć tutaj, w Jamesie, właśnie to tutaj zauważamy i ponownie stawiamy pytania. Chcę, żebyś miał do nich dostęp, ale powtarzam, nie poświęcę czasu na przeczytanie ich wszystkich. Możliwe, że mamy tu punkt kulminacyjny w Jamesie i z mojego punktu widzenia może to wymagać porównania.

Ma to naprawdę związek z ostatnim stwierdzeniem w Księdze 5:19 do 20. Bracia moi, jeśli ktoś z was odejdzie od prawdy i ktoś go nawróci, niech wie, że kto nawróci grzesznika z błędu Jego droga ocali jego duszę od śmierci i zakryje mnóstwo grzechów. Tak więc w 1-2 do 5:18 znajdujemy napomnienia Jakuba, których celem jest skierowanie czytelników na ścieżkę prawdy, z dala od błędu.

A swoją drogą dość wyraźnie jest tak, że gdy mówi o prawdzie i błędzie, to nie mówi o, na pewno nie mówi wyłącznie o teologicznej prawdzie i teologicznym błędzie, ale bardziej całościowo. Oznacza to, że prawda ma związek zarówno z myśleniem, jak i zachowaniem, które wypływa z myślenia, prawidłowego myślenia, a błąd ma związek ze złym myśleniem i zachowaniem, które wypływa z błędnego myślenia. Zatem kwestia prawdy i błędu nie ma jedynie charakteru poznawczego czy intelektualnego; to jest całościowe.

Jednakże nawoływania Jakuba mają na celu skierowanie czytelników na ścieżkę prawdy i z dala od błędów, co prowadzi do kulminacyjnego stwierdzenia w 5,19 do 20, które zawiera końcową radę dla czytelników, aby kontynuowali tę samą pracę duszpasterską, aby wykonywali tego samego rodzaju rzeczy w sposób ciągły, jaki Jakub próbuje czynić w tym liście. Stąd masz porównanie. Kontynuuj to samo duszpasterskie dzieło kierowania i rekultywacji, jakie Jakub podjął w samej księdze, aby czytelnicy mogli korzystać z tej posługi ze strony innych w kościele, o ile tego potrzebują.

Ta sama praktyka opieki duszpasterskiej i nauczania zawarta w tej księdze ma być kontynuowana przez innych w prawdziwym świecie czytelnika, zgodnie z 5:19 do 20. Cóż, znowu wszystko, co obserwujemy i badamy, ma charakter wstępny. Nie oznacza to, że ostatecznie okaże się to słuszne, ale tak naprawdę w ankiecie najważniejsze jest to, czy poczynione obserwacje są wiarygodne.

Na podstawie późniejszych etapów badań, w tym interpretacji, może się okazać, że niektóre obserwacje poczynione w ankiecie książkowej wydają Ci się niesłuszne i wymagają zmiany. Nie ma z tym żadnego problemu. Proces ten, jak wspomniałem wcześniej, samokoryguje się, ale od czegoś trzeba zacząć, a ankieta jest orientacją książki.

Staraj się wyciągać z tych rzeczy jak najlepszy wniosek, wiedząc, że masz mnóstwo okazji do skorygowania wszelkiego rodzaju błędnych obserwacji w miarę postępów. I znowu mamy pytania, które poruszę. Możesz zatrzymać się, przyjrzeć im się i zagłębić się w nie, jeśli chcesz, ale nie będę teraz tracił czasu na ich czytanie. Tak w zasadzie rozumiem ogólny zarys książki.

Kluczowe i strategiczne obszary, które reprezentują główne powiązania strukturalne. 1:1 oznaczałoby oczywiście realizację przygotowań. Wydaje mi się, że 1:5 do 8, 1:12 do 18 i 1:22 do 25 reprezentują uszczegółowienie za pomocą instrumentacji.

Tutaj oczywiście poruszasz kwestię mądrości w 1:5 do 8 i słowo w 1:22 do 25, ale także całą tę kwestię prób i pokus w 1:12 do 18, które w znaczący sposób są rozwinięte w pozostałej części książki. Reprezentuje to również nawrót przyczynowości i uzasadnienia, co jest wzorcem hortacyjnym, który właśnie opisaliliśmy, oraz powtarzanie się kontrastu między tymi dwoma sposobami, które są oczywiście również przedstawione w tych wersetach. 2.14 do 26, jest tu dyskusja na temat roli wiary.

Wiara i uczynki reprezentują nawrót przyczynowości i uzasadnienia oraz nawrót kontrastu, a następnie wersety z 5:19 do 20, prawdopodobnie, jak wspomniałem, osiągają punkt kulminacyjny poprzez porównanie, i wtedy ten fragment byłby kluczowym fragmentem na podstawie tej struktury. Jeśli chodzi o dane dotyczące kwestii o wyższym znaczeniu krytycznym, pisarz identyfikuje się co najmniej jako Jakub ze względu na swój status lub funkcję. Opisuje siebie jako sługę Boga, Pana Jezusa Chrystusa.

Nie zakładamy tutaj niczego, więc zauważamy, że mógł być Żydem. Wielokrotnie powtarzaliśmy odniesienia do prawa i postaci ze Starego Testamentu. Jest całkiem jasne, że pisarz pochodzenia pogańskiego mógłby posługiwać się pismami hebrajskimi i będą do tego stale nawiązywał, ale fakt, że tak się dzieje, że pisarz czyni tego rodzaju odniesienia w ten sposób i ta częstotliwość może sugerować pisarza żydowskiego.

Istnieją oczywiście także powtarzające się odniesienia do mądrości, które ponownie mogą sugerować pisarza żydowskiego. Odbiorcy opisywani są pod kątem umiejscowienia w rozproszeniu, ale tak naprawdę nie do końca wiemy, co to oznacza i czy używa on rozproszenia w sensie dosłownym, geograficznym, czy teologicznym. Widzisz, kiedy identyfikujesz ważniejsze dane krytyczne na etapie badania książki, nie masz innego wyboru, jak tylko podjąć pewne kroki interpretacyjne, na które na tym etapie nie jesteś tak naprawdę przygotowany.

Dlatego mówię, że wszystko, co zidentyfikujemy, w tym ważniejsze dane zawarte w książce i to, na co te dane mogą wskazywać w kontekście problemów ogólnych, ma charakter wstępny. Ale w każdym razie może mówić o ich fizycznej lokalizacji, kiedy

mówi o rozproszeniu tutaj w proporcji 1 :1. Możliwe, że byli to Żydzi. Oczywiście w 1:1 znajduje się odniesienie do dwunastu plemion w rozproszeniu, chociaż można to rozumieć również metaforycznie i niekoniecznie pod kątem etnicznym czy rasowym.

Abraham nazywany jest naszym ojcem w 2.21. I znowu, oczywiście, zazwyczaj istnieje dość duża różnica pomiędzy Pawłem i Jakubem, szczególnie w rozdziale 2. Będziemy o tym rozmawiać. Ale jest całkiem jasne, że przynajmniej Paweł uważa Abrahama za ojca wszystkich wierzących, a nie tylko Żydów. Nie musi to więc koniecznie oznaczać, że byli to czytelnicy żydowski lub czytelnicy żydowsko-chrześcijańscy, ale może na to wskazywać.

Być może znosili próby i prześladowania, zwłaszcza ze strony bogatych, i mogli doświadczać poważnej wrogości w kościele. Wspomnę tylko, że istnieje głęboko zakorzeniona praktyka, zwłaszcza w nauce Nowego Testamentu, która opiera się na tym, że jeśli pisarz, zwłaszcza autor listów, robi z czegoś wiele, podkreśla coś, co wskazuje, że to stanowił problem lub potencjalny problem wśród czytelników. Nazywa się to czytaniem lustrzanym.

Cała ta praktyka spotkała się ostatnio z dużą krytyką. Dlatego ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że w zasadzie z pewnością prawdą jest, że to, że pisarz porusza jakąś kwestię, nie musi koniecznie oznaczać, że był to problem w kościele. Być może było to po prostu coś, co według niego było ważne, aby wszyscy chrześcijanie, niezależnie od ich sytuacji, mogli o tym usłyszeć i dowiedzieć się.

Może to jednak wskazywać na problem wśród odbiorców. Dlatego też o tym wspominamy i mówimy o tym bardzo niepewnym językiem. Być może musieli znosić próby i prześladowania, zwłaszcza ze strony bogatych.

A nawiasem mówiąc, niektóre jego stwierdzenia faktycznie sugerują, że tak może być. Na przykład 2,6, czy to nie bogaci cię uciskają? Czy to nie oni ciągną was do sądu? Czy to nie oni bluźnią czcigodnemu imieniu, które było wzywane nad wami? I tym podobne, co rzeczywiście brzmi, przynajmniej na pozór, sytuacyjnie i mogło powodować poważne kłótnie w kościele. Ponownie mówi o tym i podkreśla to w punktach od 3.1 do 4.12. Jeśli chodzi o okazję do napisania tej książki i to, co mogło skłonić ją do napisania tej książki, jedną rzeczą było to, że próby i prześladowania ze strony bogatych mogły skusić czytelników do zniechęcenia i zniecierpliwienia.

Ponownie widać tutaj odczyt lustrzany, na który musimy uważać. A tak przy okazji, mógłbym powiedzieć, że szczególnie uważaj na to lustrzane czytanie, kiedy mówimy o listach ogólnych w porównaniu z tymi, które dotyczą przynajmniej większości listów Pawła, które były wyraźnie skierowane do konkretnych kongregacji i tym podobnych. W tych ogólnych listach nie ma tego rodzaju specyfiki, przynajmniej nie wprost, w odniesieniu do poszczególnych kościołów, o których mogło być tutaj mowa.

Zatem trzeba pozostawić miejsce na możliwość, że na przykład Jakub jest prawdziwym listem ogólnym, że jest wysyłany do różnych kościołów i że to, o czym mówi, uważa za być może potencjalne problemy lub rzeczy, które według niego są ważne, aby wszyscy chrześcijanie mogli je usłyszeć i poznać, ale nie są one szczególnie spowodowane konkretnymi problemami w sytuacji kościołów. Z drugiej strony mogło to wynikać z tego, co przynajmniej uważał za pewien specyficzny problem w niektórych miejscach, o których wiedział, że ten list się pojawi i gdzie wiedział, że zostanie odebrany. Istnieje kilka poważnych problemów związanych z wpływem chrześcijańskiego życia na tych czytelników, przynajmniej faktycznie lub potencjalnie, w tym pokusa przypisywania problemów Bogu przy jednoczesnym ignorowaniu dobrych darów Bożych, tendencja do oddzielania wiary od działania, stronniczość okazywana bogatym uczestnikom zgromadzeń chrześcijańskich, oraz wściekła i zła oszczercza mowa grożąca zniszczeniem wspólnoty chrześcijańskiej i inne ważne wrażenia odnoszące się do całej księgi, to tylko kilka rzeczy tutaj.

Często bardzo pomocna jest atmosfera toneru. Porozmawiamy później, gdy przyjrzymy się procesowi interpretacji, na temat roli atmosfery toneru, nastroju ksiązek lub fragmentów i tego, w jaki sposób może to w rzeczywistości wpływać na ich interpretację. Myślę, że tę książkę cechuje ambiwalencja pomiędzy gniewem a łagodnością.

Czytelnik wyczuwa u pisarza biały ogień słusznego oburzenia. Chcesz się pokazać, płytki człowiecze, mówi w 220, ale czuje też ciepłą łagodność pasterskiego pasterza. Nie dajcie się zwieść, moi umiłowani bracia.

Zauważamy również, że istnieje kilka odniesień do natury, a ilustracje Jakuba, ogólnie rzecz biorąc, są dość żywe. Zatem Jakub całkiem wyraźnie widzi związek pomiędzy działaniami Boga, Bożym objawieniem w naturze i tym, co moglibyśmy nazwać szczególnym objawieniem, objawieniem Boga w Jego słowie i przez ewangelię. Więc to byłaby naprawdę ankieta Jamesa.

Właściwie to może być dobry moment, żeby zrobić sobie przerwę.

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 9, Ankieta dotycząca książki, James.